

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedige Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog grapjes. — 35. Het kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van tlelt. — 38. De Vlucht in ne Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Streng Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Pieschklok. — 69. Leenwtje van Danmie. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 89. Hoogned komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een vrolijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stoute. — 184. Het Spook van de Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelarebof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Rooie Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn Land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

— PRIJS 60 CENTIEM. —

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. Hans.

Nr. 266.

De Kinderen van den Vuurtorenwachter

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich

De Kinderen van den Vuurtorenwachter.

I.

Rob verlangde naar 't eind van de school. Het was zijn verjaardag en moeder zou straks pannekoeken bakken! Dat vond de jongen heerlijk. Dan was het zoo gezellig in de keuken en... wie houdt er niet van pannekoeken met siroop!

Jammer, dat vader er niet bij was! Vader was vuurtorenwachter, want Rob woonde op een dorpje aan de Engelsche kust, waar het door rotsen en klippen zeer gevaarlijk was voor de schepen. 's Nachts werden de schepen gewaarschuwd een heel eind van die rotsen te blijven door het helder licht van den vuurtoren. Deze vuurtoren stond op een klein eilandje, waar niemand woonde. Men moest er van de kust met een bootje heen varen.

Rob's vader, Max Fulton, bleef er veertien dagen aan een stuk. Dan werd hij veertien dagen vervangen door een anderen wachter en zorgde hij voor kleinere lichten aan de kust zelf.

Rob vond het natuurlijk 't plezierigst, als vader thuis was.

Had vader de wacht op den toren, dan bracht de jongen hem wel eens een bezoek. Hij kon roeien als een volleerde schipper.

Spijtig, dat vader nu juist dienst had op den toren. Maar in dit kustdorp waren veel vaders en jonge mannen weken en sommigen zelfs maanden weg. Ze voeren op koopvaardischepen van de naburige stad of waren visschers.

Eindelijk sloeg de oude klok van de klas vier uur. En even later was de straat vol lawaai van de kinderen.

Rob had nu geen tijd om bij zijn kamaraden te blijven. Ongeduldig bleef hij even staan toen Katrien, de buurvrouw, hem aanriep.

— Rob, uw moeder heeft meel gehaald in 't winkeltje, zei ze. Ze zal zeker koeken bakken?

— O, van meel kunt ge ook pap koken, antwoordde de knaap.

— Dat weet ik wel... Maar uw moeder heeft ook gist gekocht... 't Is zeker feest thuis? Zijt ge jarig vandaag?

— Hoor eens, moeder wacht me en ik kan niet langer blijven staan, hernam Rob.

— Wat zijt ge een onbeschofte jongen!

Rob luisterde niet meer en liep naar zijn woning.

— Altijd even nieuwsgierig, die Katrien,

mompelde hij. Ze moet alles weten wat er in 't dorp voorvalt.

— Dag moeder, groette de knaap.

En dadelijk keek hij naar een grooten pot, waarover een doek gebonden was. Het deeg voor de koeken stond bij de kachel te rijzen.

— Dadelijk begin ik, zei vrouw Fulton.

— Katrien had gaarne willen weten, waarom ge meel en gist gekocht hebt, moeder, vertelde Rob.

— Ze loerde door 't venster, toen ik in den winkel was. Ze is zoo nieuwsgierig.

— Maar ik heb het haar toch niet gezegd.

— Och, we hebben allemaal gebreken...

— 't Gaat haar toch niets aan, wat wij doen!

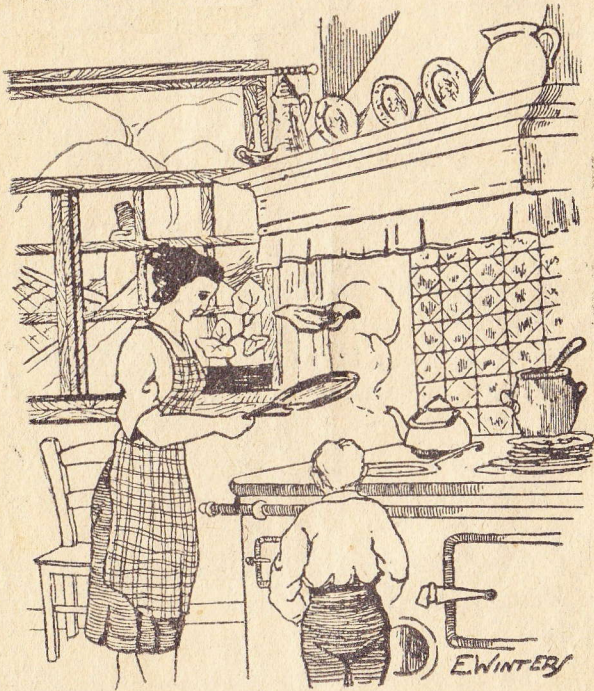
— Neen... Katrien is te nieuwsgierig, maar ze is hulpvaardig ook. Ik moet 't eene zeggen als 't andere...

— Plezierig zoo'n verjaardag, zei Rob. En morgen is het geen school. De meester moet naar een vergadering in de stad. Daar komen al de meesters van de streek samen. Waarvoor zou dat zijn?

— O, zeker om over schoolzaken te spreken. De visschers en schippers hebben ook van die bijeenkomsten.

— Mag ik morgen eens naar vader roeien, moeder? Dan kan ik een schotel pannekoeken meenemen.

- Dat is een goed plannetje, Rob. Als het kalm weer is, natuurlijk
- Er is bijna geen wind...
- Maar 't is November, en dan kan 't weer

snel veranderen. We zullen morgenochtend zien.

Vrouw Fulton kon nu spoedig beginnen met bakken. Het deeg was flink gerezen en zag er luchtig uit.

't Duurde niet lang of de lekkere geur hing al in de keuken. Moeder kon bakken, hoor! Rob, keek toe, hoe handig ze elke koek uit de pan deed omhoog vliegen om die te keeren. Hij had er schik in. 't Was of moeder met een bal speelde.

De stapel koeken werd steeds grooter.

— Zet u maar aan tafel! zei vrouw Fulton. Om echt te smullen moet ge pannekoeken warm eten.

Wat later kwamen twee zusjes binnen, Dora en Annie. Hun school duurde een uur langer. Daar de meisjes van vier tot vijf breiles hadden.

— Pannenkoeken! riepen ze als uit één mond. En hun gezicht straalde.

— Schuif maar bij! noodigde moeder.

Wat werd er gesmuld!

Tik, tik, ging het op de deur, die tegelijk geopend werd. En buurvrouw Katrien stak haar hoofd binnen.

— Vrouw Fulton, ik kwam eens vragen om een emmertje kolen. Ik ben zonder en de kar komt pas morgen rond... Maar het ruikt hier zoo lekker... Had ik geweten dat ge koeken baktet, ik zou weggebleven zijn...

Rob keek nijdig. Hij vond, dat Katrien valsch deed. Ze kwam natuurlijk op de koeken af.

Maar moeder zei op vriendelijken toon:

— Voor de koeken behoeft ge niet weg te

blijven, Katrien. Zit neer en eet mee, Rob wordt vandaag twaalf jaar.

— Twaalf jaar! Wat vliegt die tijd! Ik weet nog zoo goed dat hij geboren werd. Wel geluk gewenscht! Maar ik ga niet zitten. 't Zou wel net lijken of ik voor de koeken kwam.

Rob had Katrien wel willen toeschreeuwen, dat ze heel die steenkolenboodschap verzonnen had om koeken te kunnen eten, doch moeder zou dit brutaal vinden. En de knaap zweeg.

— Toe, toe, een pannekoek smaakt altijd, be-
weerde vrouw Fulton.

— Dat is wel waar...

— Zit bij, Katrien!

— Nu, als ik u niet ontrief...

— Kijk, de stapel is hoog...

— Eentje dan! Twaalf jaar! Rob wordt een
heele baas... en hij ziet er zoo gezond uit.

— God zij dank, hij is nooit ziek.

— En ik hoor, dat hij zoo goed leert... En hij
is een nette jongen, vleide Katrien.

— En zoo straks noemde ze me een onbe-
schofte jongen! dacht Rob.

— Buurvrouw, ge haalt eer van uw werk!
prees Katrien. Ik heb nog nooit zulke lekkere
pannekoeken gegeten. Ze zijn echt fijn! Ja, ik
moet er nog een tweede nemen... ik kan 't niet
laten. Kinderen, ge smult ook, hé?

— Ja, antwoordde Dora, de oudste.

— Zulke heerlijke pannekoeken! Als ik met
Kerstmis wafels bak, moogt ge ook komen eten.
We zijn immers beste burenen... Vrouw Fulton,
ik kan veel beter met u overeen komen dan met
Betty, ginder aan den anderen kant. Als ik niet
de wijste was, hadden we elken dag hooggaan-
de ruzie. Zij zoekt twist. Gisteren zei ik haar
vriendelijk, dat haar kat achter mijn kuikens had
gezetten... O, wat viel ze toen uit! Ik ben maar
gauw in huis gegaan. Zoo'n brutale mond...
Maar Betty komt ook uit een slecht gezin.

— Och, Katrien, we hebben allen onze ge-
breken! Als ge nog zin hebt, neem nog een
koek...

— Ze smelten op de tong, zoo fijn zijn ze...
ik kan waarlijk niet laten nog een derde op te
peuzelen. Met Kerstmis komen de kinderen wa-
fels eten, hoor! Ik ben niet als Jennie Laurens,
die van gierigheid een penny zou door bijten.
Haar kinderen loopen voor schandaal. Ik moest
van middag die arme schapen nog bekijken... De
teenen staken door hun schoenen.

— Jennie Laurens heeft het erg kwaad, sprak
moeder. Haar man is al zes weken ziek en ver-
dient niets. En als er geen geld is, valt het moei-
lijk alles in orde te houden. Ge moet medelijden
hebben met Jenny.

— Ja, die man sukkel... Ik weet het goed ge-
noeg, want toen hij zoo erg was, heb ik twee

nachten bij hem gewaakt... Toch is Jenny veel te traag... Ik kan niet genoeg uw pannekoeken prijzen...

En Katrien smulde nog een vierde op.

Dan stond ze recht.

— 'k Heb heerlijk gegeten, zei ze. Maar waarlijk, vrouw Fulton, had ik geweten, dat ge pannekoeken baktet, ik zou niet gekomen zijn. Kinderen, met Kestmis tracteer ik... Jammer, dat uw vader er nu niet is! Een akelig baantje, om telkens veertien dagen weg van huis te zijn op dien eenzamen toren!

— Nog twee jaar en dan krijgt Max een vaste betrekking aan wal.

— Dat zal beter zijn. Ik heb net zoo lang gewerkt, tot ik mijn man op de werf kreeg, zoodat hij elken avond thuis is... O, hij zal haast komen en ik mag mijn tijd niet verpraten. Wel bedankt voor uw tractatie. En met Kerstmis, ge weet het, hé, kinderen...

Katrien scheen opeens haastig om te vertrekken. Ze had de deurknop al in de hand, toen vrouw Fulton zei:

— En uw kolen!

— O, die zou ik nu nog vergeten door de schuld van die lekkere koeken...

Rob ging in het hok een emmer vullen.

— Morgen breng ik een emmer terug, be-

loofde Katrien. Wel bedankt! En als ik u helpen kan, gaarne hoor! Goeden avond!

Katrien vertrok.

— Zoo brutaal, zei Rob. Percies of ze niet wist, dat we pannekoeken bakten... Ze kwam om eens lekker te eten...

— Och, ja, stemde moeder toe, dat begreep ik ook wel...

— Ik had ze haar emmertje kolen gegeven, maar geen pannekoeken, hernam Rob.

— Jongen, met vriendelijkheid en verdraagzaamheid brengt ge 't altijd verder dan met harschheid, vermaande moeder. Ge hebt wel gehoord, dat ik Katrien tegenspreek, waar ik het noodig acht. Karakterloos moogt ge niet zijn, wel toegevend. En nu kunnen we op uw verjaardag een goede daad doen. Al was Katrien wat brutaal. Ze heeft me toch herinnerd aan die arme kinderen van Laurens. Dora en Annie, brengt gij hun een schoteltje koeken...

Dat wilden de meisjes zeer gaarne doen!

En toen ze terug keerden, vertelden ze van de blijdschap in de woning der zoo beproefde familie, waar de vader ziek lag.

Robs verjaardag werd gesloten door eenige spelletjes op 't ganzenbord. En moeder tracteerde nog op chocolademelk.

Rob keek op zijn slaapkamertje nog eens door het raam. De sterren fonkelden. 't Zou morgen

wel goed weer zijn om naar vader op den vuurtoren te varen.

En door het venster kon de knaap het licht zien, dat over de zee straalde, om aan de schepen den weg te wijzen.

En hij was fier op zijn vader, die ginder als een trouwe wachter meewerkte om de zwalkende zeelui te beveiligen.

II

Rob was vroeg op, maar toch na moeder, die reeds thee gezet en brood gesneden had.

— Goed weer, zei Rob. Ik mag zeker wel naar vader, hé, moeder?

— Ja, als ge voorzichtig zijt, en oom Daans boot kunt krijgen.

— O, dat zal wel...

— Vertrek dan maar vroeg, want de dagen zijn kort en vader zal u bij tijds terug sturen.

Toen Dora en Annie beneden kwamen, had hun broer reeds ontbeten en stond hij klaar om naar 't haventje te gaan.

De meisjes hadden wel school. Anders zouden ze meegevaren zijn. Ze hielden er ook van een dagje op den vuurtoren te zitten, op dat kleine eiland te midden van de rotsen en de golven.

Moeder had een stapeltje pannenkoeken tuschen twee borden in een handdoek geknoopt.

Rob vertrok welgezind. Zijn oom Daan woonde bij de kleine haven. Hij was een visscher en dadelijk begreep hij, wat Rob wilde, toen deze in de kleine woning verscheen.

— Naar vader tõe? vroeg hij.

— Ja, oom! Kan ik de kleine boot krijgen?

— Ja... Maar een tijd voor donker terug, hé? Nu, uw vader zal daar wel voor zorgen...

Rob stapte in een jol. Hij kon flink roeien.

— 't Tij is met u mee, zei oom Daan. Goede reis en de groeten aan uw vader!

't Was toch een uurtje varen naar 't eilandje, waarop de hooge steenen vuurtoren rees.

Max Fulton stond op den omgang. Hij had reeds lang het bootje bemerkt. En hij wuifde zijn zoon toe. Zoodra hij Rob kon aanroepen, schreeuwde hij:

— Toch geen onraad thuis?

— Alles wel! antwoordde de knaap zoo luid hij kon.

Max Fulton ging naar beneden, om zijn zoon te helpen landen. Er was een soort aanlegplaats bij een platte rots.

— Dag vader! groette Rob vroolijk.

— Dag jongen! Komt ge me eens bezoeken?

— Ja. We hebben geen school... en ik breng u iets lekkers.

— In dien doek?

— Ja, vader! Raad eens?

— Pannekoeken?

— Juist!

— Ge zijt gisteren jarig geweest. Ik heb er wel aan gedacht. En ik zei bij me zelf: nu zal moeder koeken bakken. 't Is braaf me een portie te brengen.

De boot werd stevig vastgebonden. En vader en zoon stapten de wenteltrap op, tot ze in een kamertje kwamen. 't Was de keuken van den vuurtoren, met een kacheltje, potten, pannen, ketels, een tafeltje en bankjes. Vader maakte hier zijn eten klaar en zat er over dag, als hij niet sliep. Want hij moest zijn rust bij dage nemen, daar hij 's nachts de wacht had in een nog hooger kamertje bij de lamp.

In de keuken bevond zich, in den dikken muur een ingemaakte bedstede of «kooi» zoo als men 't noemde. Dat was Fultons bed. Vier raampjes zagen uit op de rotsen en de wijde zee. De kachel brandde heerlijk. En Rob vond het hier altijd zeer gezellig. De pannekoeken werden uitgepakt.

— Die eten we vanmiddag op, zei vader.

Hij vroeg naar moeder, Dora en Annie, naar oom Daan en andere familie of kennissen.

Dan moest hij de lamp oppoetsen en Rob ging mee naar het nog hooger gelegen kamertje.

Hij zag tegen den einder eenige schepen en stoombooten.

Zoo werd het middag. De pannekoeken werden opgewarmd. Vader had in zijn keukenkas suiker.

— Maar ik eet er niet van, zei Rob. De koeken zijn alléén voor u, vader! Ik krijg er van avond ook nog...

— Nu zal er ook wel eentje smaken, jongen. Toe, als we samen eten, heb ik er nog meer deugd van.

Na den maaltijd moest Fulton eenige uren rust nemen. Er waren boeken op den vuurtoren. Vader hield veel van lezen. En Rob kon zich nu wel bezig houden.

— Om half drie word ik wakker, zei vader. En dan help ik u weg, want ge moet natuurlijk vóór donker weer binnen zijn.

Rob verdiepte zich in een oud boek met verhalen over zeevaarders en hij keek niet naar buiten.

Te half drie werd vader wakker. Hij had geen wakker noodig.

— 'k Heb lekker geslapen, zei hij. Maar ik geloof, dat het later is dan half drie.

Hij merkte, dat het licht verdoezelde. Haastig kwam hij uit de kooi, en keek hij naar buiten.

Max Fulton schrok.

— 't Weer is veranderd, riep hij uit. Hebt ge dat niet bemerkt, Rob?

— Neen, vader!

— In uw boek verdiept... Kijk die zwarte

wolken... storm in de lucht... Zoo'n onverwachte bui als November er brengen kan.

— Dan zal ik maar dadelijk vertrekken!

— Ja, hoor! In een, twee, drie ophoepelen!

Rob maakte zich vlug klaar en daalde met vader de trap af.

— Hoor eens, zei Fulton ontsteld; de wind...

En 't was of een langgerekt geloei langs den toren opklom.

— Te laat, hernam de vuurtorenwachter. 't Is een snel opstekenden storm... Ge kunt nu niet weg... We zullen de boot binnen halen, anders slaat ze stuk tegen de rots.

— Maar wat zal moeder denken?

— O, ik kan seinen.

Toen ze den toren verlieten, moesten vader en zoon zich schrap zetten tegen den zoo snel losgebroken wind. Met vereende krachten trokken ze de boot geheel aan land en sleepten ze achter een rots, waar ook een jol lag, die bij den toren hoorde.

— Hoe zult ge aan moeder seinen? vroeg Rob, toen ze terug keerden naar boven.

— Ge weet, dat ik, na de eene of andere gebeurtenis, wel eens meer laat weten dat alles hier in orde is, door een paar witte pijlen af te vuren. Oom Daan of een van de visschers ziet dat. En oom zal begrijpen, dat hij en moeder zich om u niet ongerust moeten maken.

Vuurtorens bezaten toen nog geen telefoon, en van radio, was in 't geheel geen sprake.

't Werd vlug donker.

— Ik zal de lamp aansteken, al zijn we nog in den namiddag, zei Fulton.

En weldra straalde de toren zijn beschermend licht uit. Toen schoot vader aan de landzijde eenige vuurpijlen af.

— Er zullen nu genoeg menschen dezen kant uit kijken, beweerde hij. En oom Daan stelt dan moeder gerust.

Nu hij meende, dat moeder niet angstig zou zijn, vond Rob het wel prettig bij vader te kunnen blijven. De storm nam in kracht toe en wit schuim sloeg over de rotsen en tegen den toren aan.

— Ik dank God, dat gij niet vertrokken zijt, sprak vader. Door zulk weer zoudt ge er nooit geraakt zijn. God behoeft ook de zeelui en houde ze ver van deze rotsen.

De toren daverde niet alleen, maar bewoog zich zelfs merkbaar heen en weer. Rob wist echter, dat hij zich daarover niet bevreesd behoefde te maken. Een hecht gebouwde toren moest met den storm eenigermate mee zwiepen. Na ruim een uur kwam er wat kalmte. De zwarte wolken scheurden en het werd helderder.

— De storm valt al, hé, vader? vroeg Rob.

— Wat stilte... maar die zal niet lang duren.

Er zit nog geweld in de lucht... We krijgen een kwaden nacht... In dit seizoen zijn er van die verrassingen.

't Uitzicht was nu toch beter. Plots schrok Max Fulton weer.

— Een zeilschip dat hier heen komt, riep hij uit. Buiten zijn koers... Misschien 't stuur kwijt, of verdood!

Fulton spoedde zich op den omgang, buiten. Rob volgde hem. De wachter had zijn angst wel kunnen uitschreeuwen. 't Schip was in verkeerd vaarwater en kon op de rotsen verbrijzeld worden. Maar de nog felle wind zou zijn stem overbulderen.

Fulton haalde een vlag en zwaaide er mee, om den stuurman van 't schip te beduiden, dat hij zich van hier weg moest maken. Maar de bemanning scheen geen meester meer van het vaartuig, dat zulke zonderlinge bewegingen maakte.

— Er moet iets onklaar zijn, sprak Fulton.

— O, vader, zou het schip op de rotsen stooten?

— Ik vrees het... 't Luistert zeker niet meer naar het stuur. En wij kunnen niets doen... De wind steek weer meer op... Dat schip heeft te veel zeil. O, ze verminderen nu toch. En ja, ze wenden. 't Roer is toch goed.

In spanning volgden Fulton en zijn zoon de

bewegingen van het vaartuig, dat van koers veranderde.

— Nu loopt het nog verkeerd, zei de wachter. Recht naar de «Blinde Klip», een van de gevaarlijkste.

Vlug stak hij nu een lantaarn aan met roode glazen, en seinde daarmee...

— Als die kapitein thans nog niet begrijpt, dat hij de open zee moet kiezen, lijkt hij wel heelmaal suf, bromde Fulton. Zijn roer werkt toch nog, want 't schip heeft al gezwenkt.

Aan boord blonken ook lichten. Max Fulton staarde er naar. Na eenigen tijd zei hij:

— 't Schip zit op de rots...

— O, vader, wat nu?

— Ja, wat nu? 't Is vreeselijk...

— Ze schieten een pijl af.

— Een noodsein... We zullen hulp moeten bieden... O, mijn jongen, mijn jongen!

Ontroerd trok vader zijn zoontje mee binnen.

— Van de kust kunnen ze niet komen, sprak hij. En voorzeker hebben ze nog niets van 't ongeluk bemerkt. De rotsen verbergen hier alles... We kunnen die menschen toch niet laten verdrinken, Rob...

— O, neen, vader!

Vol vertrouwen keek de knaap zijn vader aan. En Max Fulton had even een hevigen strijd. Mocht hij ook zijn kind wagen? Hij dacht aan de

moeder. Rob meenemen in een kleine boot, op de onstuimige zee, tusschen de rotsen!

Maar die arme lieden ginder smeekten om hulp. En als Fulton en zijn zoon op den toren bleven, moesten die menschen verdrinken.

— Vader, kunnen wij de mannen van dat schip redden? vroeg Rob.

— Misschien... met Gods hulp. Maar 't is gevaarlijk voor ons. Zoudt ge met mij in de boot durven?

— Met u, vader, ja!

— Dan doen we het. Kniel neer, Rob!

En beiden zonken op de knieën.

— O, God, help ons en onze naasten ginder! Behoed ons aller leven! sprak Max Fulton plechtig.

't Was een kort, maar innig gebed. Vader en zoon stonden weer op. Rob moest juist als vader een oliejas aantrekken, en een zuidwester om 't hoofd binden. Ze daalden de trap af. Onderwege zei vader:

— We zullen de boot van den vuurtoren nemen. Die is de grootste.

Deze boot stond op rollen en was gauw te water. En Fulton en zijn zoon grepen elk een paar riemen. Hun heldenstrijd begon. Max Fulton was ook een bekwame zeeman. Reeds als kind had hij op een visscherssloop gevaren.

Hij schreeuwde luid bevelen en Rob begreep

hem. Het was nu zaak wel krachtig vooruit te roeien, maar toch zoover mogelijk van de rotsen te blijven.

O, wat spande de knaap zich in! En er waren oogenblikken, dat de angst hem geweldig aangreep. Dan sloegen de golven zoo geweldig over hem heen, dat het wel leek of hij in zee lag. Maar Rob wilde niet schreeuwen. Hij had vertrouwen in vader.

De « Blinde Klip » lag niet zoo ver af, doch 't scheen een heel eind. 't Was zwaar werken tegen de hooge zeeën in. Nu en dan kliefde een vuurpijl de duisternis. Nog steeds vroegen de schipbreukelingen alzoo om hulp. Voor aan de boot had Fulton een lantaarn gehangen. Daar aan zouden de ongelukkigen zien, dat er redding kwam. Eindelijk was de boot zoo dichtbij, dat vader en zoon het schip konden onderscheiden. Maar nu dreigde nog 't grootste gevaar. Fulton moest zorgen, dat zijn vaartuig niet tegen de rots verbrijzeld werd.

Hij had een lang touw meegenomen dat aan de boot bevestigd was. Hij zou het met het losse eind uitwerpen naar het wrak.

Elkaar toeroepen zou wel onmogelijk zijn, zoo bulderde de storm. Maar Fulton seinde met de lantaarn. En van 't schip zwaaide men terug met een licht. En Rob en zijn vader hoorden toch kreten.

— Nog wat dichterbij! kommandeerde Fulton. En dan stevig de boot bij houden met de riemen, terwijl ik het touw uitwerp.

Hij zwaaide de lijn weg, maar deze kwam niet bij de schipbreukelingen terecht. Wel viermaal herhaalde Fulton zijn manoeuvre. Toen zwaaide men ginds met een licht.

— Goddank, ze hebben de lijn, zei vader.

Men kon dus het touw ook aan het wrak vast binden, en nu was er verbinding tusschen de boot en het verongelukte schip. Langs die lijn moesten de mannen zich door het water heen naar de redderswerken.

Vader en zoon wachtten. En 't was niet alleen van inspanning, dat hun hart bonsde. Daar naderde de eerste. Fulton hielp hem in de boot. De schipbreukeling hijgde van vermoeienis. Maar hij kwam spoedig bij.

— Hoeveel mannen aan boord?

— Vijf nog, klonk het antwoord. Zes zijn in de jol weg. We wilden er allen in, maar de lijn knapte en de jol dreef af...

't Was meer roepen dan spreken...

— Zes in de jol weg, dacht Fulton. O, die zullen zeker verloren zijn!

De tweede bereikte de boot. En zoo konden allen de redders bereiken. De laatste was de kapitein.

Een der schipbreukelingen nam een riem over

van Rob en een ander een van Fulton. Ook de terugtocht was vol gevaar. Soms scheen het of de boot zou omslaan. Ze werd door de golven opgenomen en plofte dan weer neer.

't Helder licht van den vuurtoren wees den weg. En na veel geworstel kwam het vaartuig bij de aanlegplaats aan. Men trok het op. En Max Fulton opende de deur. Sommigen hadden moeite zich op de trappen te sleuren. Maar hoe heerlijk scheen hun dan de warme kamer toe.

— Rob, stook eens flink de kachel op, zei vader. Ik zal al de kleeven bijeen zoeken, die we hebben.

Er lag een groote voorraad op den toren al waren het geen fijne pakjes naar de laatste mode. Maar Fulton had hemden, truien, oude jassen, want er hadden al meermalen schipbreukelingen op den toren vertoefd.

— Met u beiden ons gered, o, we danken u, we danken u! zei de kapitein ontroerd.

— Kom, kom, laat dat bedanken maar achterwege, sprak Fulton. Speel uw nat goed uit en trek droog aan. Straks praten we eens. Jammer, dat we de heele bemanning niet hier hebben...

— Zes waren al in de boot, toen het touw knapte. Ze dreven af... en ik vrees, dat ze vergaan zijn. Anders waren ze naar ons terug geroeid... Ze zouden ons niet in de steek gelaten hebben!

— In deze wateren doet ge niet wat ge wilt, hernam Fulton. God zij hun genadig... Misschien hebben ze een hooge rots bereikt. Maar het is onmogelijk zoo in 't wilde te zoeken. Zagen we noodseinen, die ons de richting aangeven, dan ware 't anders, en konden we 't nog eens wagen.

Het lot der kamaraden wierp een schaduw over de vreugde der redding.

Rob had zich ook verkleed, want hij was door het overslaande water doornat geworden. Nu zette hij koffie, terwijl vader lijnen spande om het goed te drogen. De storm raasde voort, maar de toren was veilig.

De mannen zaten om het vuur en de warme drank deed hun goed. Fulton deelde ook scheepsbeschuit uit. Hij zelf moest dat veel eten, want hij kon maar voor eenige dagen brood mee nemen. Hij zou voor den avond een pot soep koken.

De kapitein vertelde, dat hij te Antwerpen thuis hoorde. Zijn eigen taal was dus Vlaamsch, maar alle mannen spraken vrij goed Engelsch. De kapitein had gemeend, dat de vuurtoren een haven aanduidde. En hij had daar voor den storm willen schuilen.

— Toen ik uw seinen zag, begreep ik, dat ik me vergist had, zei hij. Maar toen was het te laat.

Allen bewonderden ook het gedrag van Rob,

die zijn vader zoo flink en moedig had geholpen.

III.

Dora en Annie kwamen van school. Ze zagen rood van het worstelen tegen den wind. En toen ze binnen traden vroegen ze tegelijk:

— Moeder, is Rob thuis?

— Neen, antwoordde vrouw Fulton. O, ik ben zoo ongerust... Hier zijn pannenkoeken. Warmt ze zelf. Ik moet eens naar de haven.

— Maar zou vader Rob niet op den toren gehouden hebben? vroeg Dora, die al vijftien jaar was en moeder steeds ferm hielp.

— Ik hoop het... De storm is echter zoo snel opgestoken... Misschien was uw broer al onderweg..

Vrouw Fulton sloeg een doek om en verliet haar huis. Al waaide het hard, toch scheen Katrien te hooren, dat zij voorbij kwam. Ze trok de deur open.

— Nog uit en in dit weer? vroeg ze.

— O, ik ben zoo angstig!

En vrouw Fulton vertelde, waarom ze erg ongerust was.

— Dat ge zoo'n jongen ook alleen naar den toren laat roeien! hernam Katrien, niet zeer troostend.

— 't Was van morgen zacht weer...

— Ja, maar ge ziet hoe erg het verandert...

Vrouw Fulton was niet in een stemming daarover te praten. En in den bulderenden wind begaf ze zich naar 't haventje. Oom Daan stond daar.

— Ge komt voor Rob, hé? vroeg hij.

— O, is hij nog niet terug?

— Neen... Maar ik denk, dat zijn vader hem op den toren heeft gehouden... Max heeft gezeind, maar ik kon er niet wijs uit. Als alles wel is, schiet hij witte pijlen af. En die waren er, maar dan werd er weer met rood licht gezwaaid. Waarlijk, ik kon er niet wijs uit.

— Rood licht! jammerde vrouw Fulton. Dat is nood... O, voorzeker wou mijn man waarschuwen, dat Rob onderweg was en door den storm overvallen werd.

— Denk nu niet 't ergste... De storm is vroeg losgebroken... en ik ben overtuigd, dat Max Rob ginder hield.

— Als mijn kind maar niet verdronken is! kreunde de moeder.

— 't Is ondoenlijk, om naar den toren te roeien, anders ging ik eens zien! sprak Daan. Keer rustig naar huis, Rob is veilig bij zijn vader.

Rustig naar huis gaan! Als het hart zoo angstig klopte!

Vrouw Fulton bleef nog een tijd aan de haven, en ze staarde naar het witte licht van den toren. O, had ze maar eens een blik in de kamer ginder kunnen slaan, om een antwoord te krijgen op de vraag, die haar folterde. En er kwam geen geruststellend sein.

Er waren witte pijlen geweest, maar waarom dan het seinen met het roode licht! Van de schipbreuk had men aan 't haventje niets bemerkt. Zooals Max Fulton het vermoed had, was het drama door de rotsen verborgen gebleven.

Eindelijk moest vrouw Fulton toch terug keeren. In haar straat stonden, ondanks het ruwe weer toch menschen buiten. Ze kwamen naar vrouw Fulton toe.

— Hoe erg, dat uw jongen verdronken is. We hebben allen zoo'n medelijden met u! zei er een.

— Rob verdronken! kreet de moeder. O, is er dan nieuws? Hebben ze mijn kind gevonden? Is hij aangespoeld?

— Maar ge wist toch al van het ongeluk?

— Neen! O, zeg het, is Rob gevonden?

— Neen, neen, antwoordde een man. Dat hebben we niet gehoord.

— Hoe weet ge het dan, dat Rob verdronken is?

— Ge hebt het toch zelf gezegd aan Katrien. En nu begreep vrouw Fulton de waarheid. Haar

buurvrouw had weer gebabbeld en gewichtig willen doen. Ze deelde aan de anderen mee, wat ze Katrien verteld had, namelijk, dat ze ongerust was over Rob.

— Die kwispelneus wou 't weer allemaal weten! bromde een man. Als ge tot haar a zegt, vertelt ze het heele a b c voort... Rob zal op den toren gebleven zijn. Zijn vader heeft hem natuurlijk daar gehouden... Morgen komt de knaap gezond en wel terug. En Katrien is een ratelaarster!

Vrouw Fulton ging naar huis. Ja, de menschen wilden haar genoeg bemoedigen, maar in haar hart bleef de onrust. De woning bleek leeg. Waar zouden Dora en Annie zijn? Ze hadden zeker ook het door Katrien uitgestrooide nieuws gehoord en waren misschien weenend naar de haven geloopt. Ze konden een anderen weg genomen hebben, binnen door, dat moeder ze niet zag.

Zuchtend zette vrouw Fulton zich neer. Het was hier gisteravond vroolijker geweest. O, had ze zekerheid! Ze vouwde de handen en bad voor haar jongen.

Ja, Dora en Annie hadden dat akelig nieuws vernomen van een vriendin, die binnen stormde en vroeg of 't waar was, wat de menschen vertelden.

Rob verdronken! De meisjes konden niet den-

ken, dat Katrien dit nieuws uitgestrooid had.

Schreiend liepen ze heen. Ze wilden bij moeder zijn. Ze namen den kortsten weg naar het haventje, eerst binnen door en toen langs de kust. Het pad leidde over een rots.

— Ik hoor iets, zei Dora, plots stilstaande. Dat is niet alleen de wind.

Beiden spannen zich in om beter te luisteren.

— O, er roept ginder iemand, hernam Dora gejaagd.

— Ja, uit zee...

— 't Is Rob... Hij zal op een rots zitten... O, hoor maar!

En inderdaad, de wind bracht een mensche-lijke stem mee.

— Ja, ja, 't zal Rob zijn! kreet Dora. O, we moeten naar oom Daan! Hij kan helpen...

Wat spoedden ze zich, al dreigde soms de storm hen omver te werpen. Hijgend kwamen ze aan 't haventje.

Oom Daan liep er nog heen en weer. Hij kon niet binnen blijven. Hij was ook ongerust over Rob. En telkens staarde hij naar den vuurtoren, hopen een witte vuurpijl te zien, om hem te melden, dat alles wel was.

Maar waarom had Max met rood licht gezwaaid? Dat bleef de angstige vraag. Nu zag oom Daan zijn twee nichtjes.

— Kinderen, uw moeder is juist vertrokken, zei hij.

— O, oom, Rob roept uit zee! riep Dora uit.

— Wat bazelt ge nu?

— Ja, Rob roept om hulp. We hebben het duidelijk gehoord!

— Ja, ja! bevestigde Annie.

— O, oom, help hem! smeekte Dora. Hij zal op een rots zitten.

— En waar hebt ge dat gehoord?

Dora duidde het uit.

— Komt mee, kinderen. Eer ik iets kan doen, moet ik weten, waar dat geroep juist vandaan komt.

Hij vergezelde de kinderen. En ja... hij hoorde ook den noodkreet.

— Ge hebt gelijk! zei oom Daan ontroerd. Arme jongen! Hij is wel ver uit de koers geslagen. We zullen doen wat we kunnen. Dan heeft uw vader toch met dat rood licht willen melden, dat de knaap onderweg was. Maar waarom eerst die witte pijlen? Komt, we moeten terug naar de haven.

Hier riep Daan eenige visschers samen en hij deelde hun de ontdekking mee en vroeg hun hulp, om Rob te redden. Allen waren bereid mee te gaan, al waagde men 't eigen leven. Maar aan de zeekust wonen stille helden.

Ralph had de grootste en sterkste boot en deze

werd nu bemand. Oom Daan nam het bevel. 't Was een moeilijke tocht tusschen de rotsen... Nu en dan hoorde men het geroep. Het wees de goede richting. En na vreeselijk geworstel bereikten Daan en zijn makkers de rots. Ze wisten niet, dat ook ginder verder een heldendaad werd verricht.

— Nu opgepast! schreeuwde Daan.

Eveneens hier moest men oppassen niet tegen de rots verbrijzeld te worden. Daan kende er echter een lagen kant. En behendig stuurde hij er de boot heen. Met een lijn in de hand sprong hij uit de boot. Hij moest nog wat zwemmen alvorens de rots te bereiken. Maar hij hoorde niet één, doch verscheidene stemmen.

— Rob! schreeuwde hij.

— O, ge komt ons redden! klonk het terug.

Oom Daan begreep er niets van. Hij riep weer naar Rob, doch kreeg van zijn neefje natuurlijk geen antwoord. 't Was nu geen tijd om te praten. Hij hield de lijn gestrekt, en de mannen, want er waren er zes, raakten er langs in de boot. Daan ging het laatst te water en liet zich in het vaarttuig trekken.

Ieder begreep nu, dat er een schip vergaan was op de rotsen. Maar in den storm kon men geen vragen stellen.

— Rob zit op den toren, zoo stelde Daan zich gerust.

Na een nieuwen zwaren tocht geraakte men veilig in het haventje. Dora en Annie stonden daar nog. En moeder was bij hen. Ze had zich opnieuw naar de haven begeven, toen haar meisjes niet terug kwamen. En ontsteld hoorde ze 't nieuws van 't geroep uit zee.

— Daan, geen nieuws van Rob? vroeg ze.

— Rob zal op den toren zijn!

Men bracht de geredden in een herberg, waar ze dadelijk hulp kregen. Ze vertelden, dat hun schip op een rots gestooten was en er nog mannen op het wrak zaten, toen de lijn van de boot knapte. Ze hadden terug willen roeien, maar dat lukte niet. Ze verhaalden ook, dat hun schip de haven had willen bereiken. Maar de vuurtorenwachter had hen gewaarschuwd. Ze hadden hem en een knaap duidelijk op den omgang zien staan. Ze zwaaiden eerst met een vlag en toen met een rood licht.

— Een knaap, stond er op den vuurtoren ook een knaap? vroeg oom Daan ontroerd.

Alle mannen konden dat verzekeren.

— Dan is Rob veilig bij zijn vader! zei Daan tot vrouw Fulton. Onze angst is weg.

— God zij gedankt! sprak moeder uit de volheid van haar hart.

Oom Daan en de andere visschers dachten aan de achtergebleven schipbreukelingen. 't Was onmogelijk zich van hier voorbij den vuurtoren

te wagen. Ze bekloegen de ongelukkigen. Ze konden niet weten, dat echter ook deze gered waren. Dankbaar om de goede tijding door de schipbreukelingen gebracht, keerde moeder met Dora en Annie naar huis terug. De meisjes hadden meegewerkt om de zes mannen te redden, maar och, daaraan werd weinig gedacht.

Moeder sliep dien nacht toch niet veel en al vroeg was ze op. De storm had uitgewoed en de zee was vrij kalm. Van den vuurtoren kwam al vroeg een boot. Oom Daan stond aan de haven. Hij nam zijn verre kijker.

— Er zitten verscheidene mannen in! sprak hij tot omstanders. Dat moeten de andere schepelingen zijn, die ook gered werden. En aan het roer zit een knaap... 't is voorzeker Rob, mijn neef!

Aller oogen waren op het vaartuig gericht.

— Ja, hoor... 't is Rob! riep Daan.

En daar kwamen juist moeder en haar meisjes.

— Rob is in aantocht. hoezee! jubelde oom.

Vrouw Fulton kreeg van ontroering de tranen in de oogen. Wat later stapte Rob met de geredden aan land. Hij sloot zijn moeder in de armen! En de schipbreukelingen waren verheugd in de herberg hun makkers te ontmoeten. Er was veel te vertellen!

Oom Daan stak Rob in de hoogte. En de menschen juichten hem toe...

Daan bracht de vuurtorenboot terug, die men gebruikt had, omdat ze het grootste was. Hij keerde in zijn jol terug.

Een week later kwam vader aan wal. En toen bakte moeder nog eens pannekoeken.

Een paar maanden nadien kwam er uit Antwerpen een pakje. Er zat een gouden horloge in. En men las in de kas: Aan Rob Fulton. Kapitein en bemanning van de « Brabo uit Antwerpen ».

't Was de naam van het op de rotsen verbrijzeld schip, maar welker bemanning gered was was door de heldhaftigheid der kustbewoners. De reederij stuurde een som geld voor de redders.

EINDE.